

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
šeštadienio popietinė sesija, 2008 m. balandžio 5 d.

Liudijimas

Vyresnysis Dalinas H. Ouksas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Žinojimas skatina paklusnumą, o paklusnumas skatina žinojimą.

Evangelijos liudijimas – tai asmeninis Šventosios Dvasios liudijimas mūsų sieloms, kad tam tikri amžinos svarbos faktai yra tikri, ir kad mes žinome, jog jie tikri. Tokie faktai gali būti Dievybės pobūdis ir mūsų santykis su trimis Jos nariais, Apmokėjimo veiksmingumas ir Sugražinimo realumas.

Evangelijos liudijimas nėra paskaita apie kelionę, sveikatos ataskaita ar meilės šeimos nariams išreiškimas. Tai ne pamokslas. Prezidentas Kimbolas mokė, kad vos tik pradėdame pamokslauti kitiems, mūsų liudijimas baigiasi.¹

I.

Iškyla įvairūs klausimai, kai girdime, kaip liudija kiti, ar kai patys svarstome tokią galimybę.

1. Liudijimų susirinkime narys sako: „Aš žinau, kad Tėvas ir Sūnus pasirodė pranašui Džozefui Smitui.“ Koks nors svečias mąsto: „Ką jis turi galvoje sakydamas, kad tai *žino*?“

2. Besiruošiantis misijai jaunuolis klausia savęs, ar jo liudijimas pakankamai stiprus, kad jis galėtų tarnauti misionieriumi.

3. Jaunas žmogus girdi gimdytojo ar mokytojo liudijimą. Kaip toks liudijimas padeda jį girdinčiam žmogui?

II.

Ką turime omenyje, kai liudijame ir sakome, jog žinome, kad Evangelija yra tikra? Sugretinkite tą žinojimą su „žinau, kad lauke šalta“ arba „žinau, jog myliu savo žmoną“. Yra trijų rūšių žinojimai, kiekvienas įgyjamas skirtingu būdu. Lauko temperatūros žinojimas gali būti patvirtintas moksliniais įrodymais. Žinojimas, jog mylime savo sutuoktinę yra asmeniškasis ir subjektyvus. Nors jo negalima patvirtinti moksliniais įrodymais, jis vis tiek yra svarbus. Idėja, kad visas svarbus žinojimas ar pažinimas pagrįstas moksliniais įrodymais, paprasčiausiai yra neteisinga.

Nors yra tam tikrų Evangelijos tiesų „įrodymų“ (pavyzdžiui, žr. Psalmyno 19:1; Helamano 8:24), moksliniai metodai nesuteiks dvasinio pažinimo. Štai ką sakė Jėzus atsakydamas į Simono Petro liudijimą, jog Jis yra Kristus: „Palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau, nes ne kūnas ir kraujas tai tau apreikė, bet mano Tėvas, kuris yra danguje.“ (Mato 16:17.) Apaštalas Paulius tai paaiškino. Laiške korintiečiams jis sakė, kad „to, kas yra Dieve, nežino niekas, tik Dievo Dvasia“ (1 Korintiečiams 2:11; taip pat žr. Jono 14:17).

Ir priešingai, žmogaus būdu mes žinome tai, kas žmoguje, bet „juslinis žmogus nepriima to, kas ateina iš Dievo Dvasios. Jis tai laiko kvailyste ir nepajėgia suprasti, kad apie tuos dalykus reikia

spręsti dvasiškai“ (1 Korintiečiams 2:14).

Mormono Knygoje mokoma, kad Dievas apreikš mums apie dvasinių dalykų tiesą Šventosios Dvasios galia (žr. Moronio 10:4–5). Šiuolaikiniame apreiškime Dievas pažada mums, kad gausime „pažinimą“, kai Jis mums pasakys mūsų prote ir širdyje „Šventąją Dvasią“ (DS 8:1–2).

Nuostabiausias mūsų Dangiškojo Tėvo plano savo vaikams dalykas yra tas, kad apie to plano tiesą visi galime sužinoti patys. Tas apreikštas pažinimas neateina iš knygų, per mokslinius įrodymus ar intelektualius apmąstymus. Kaip ir apaštalas Petras, tą žinojimą galime gauti tiesiai iš savo Dangiškojo Tėvo per Šventosios Dvasios liudijimą.

Kai dvasines tiesas pažįstame dvasiniais būdais, tuo žinojimu galime taip pat neabejoti, kaip skirtingų rūšių pažinimu, įgytu skirtingais metodais, neabejoja mokslininkai.

Pranašas Džozefas Smitas pateikė nuostabų šio principo pavyzdį. Kai buvo persekiojamas už tai, kad pasakojo žmonėms apie regėjimą, jis palygino savo aplinkybes su apaštalo Pauliaus, kuris buvo išjuoktas ir išplūstas, kai sakė apsigynimo kalbą priešais karalių Agripą (žr. ApD 26). „Bet visa tai nesunaikino jo regėjimo realumo, – sakė Džozefas. – Jis matė regėjimą, jis žinojo, kad matė, ir visi persekiojimai po dangumi negalėtų to pakeisti... Taip buvo ir man, – tęsė Džozefas. – Aš tikrai mačiau šviesą ir vidur šitos šviesos mačiau dvi Asmenybes, ir jos tikrai man kalbėjo... Aš mačiau regėjimą; aš žinojau tai, ir aš žinojau, kad tai žino Dievas, ir aš negalėčiau to paneigti, nė nedrįsčiau.“ (Džozefas Smitas–Istorija 1:24–25.)

III.

Toks buvo Džozefo Smito liudijimas. O kas dėl mūsų? Kaip mes galime pažinti ir paliudyti, jog tai, ką jis sakė, yra tiesa? Kaip žmogus įgyja tai, ką vadiname liudijimu?

Pirmasis žingsnis įgyjant bet kokios rūšies pažinimą – tai iš tiesų trokšti žinoti. Kitas žingsnis, dvasinio pažinimo atveju, yra klausti Dievą nuoširdžioje maldoje. Šiuolaikiniame apreiškime skaitome:

„Jei prašysi, gausi apreiškimą po apreiškimo, pažinimą po pažinimo, kad galėtum pažinti slėpinius ir taikingus dalykus – tai, kas neša džiaugsmą, tai, kas neša amžinąjį gyvenimą.“ (DS 42:61.)

Štai ką Alma rašė apie tai, ką jis darė: „Štai aš daug dienų pasninkavau ir meldžiausi, kad pats galėčiau tai žinoti. Ir dabar aš pats žinau, kad tai tiesa; nes Viešpats Dievas atskleidė man tai savo Šventąją Dvasią.“ (Almos 5:46.)

Kai trokštame ir siekiame, turėtume atminti, jog liudijimo įgijimas yra ne pasyvus dalykas, bet procesas, kuriame iš mūsų tikimasi tam tikrų *veiksmų*. Jėzus mokė: „Kas nori vykdyti jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo, ar aš kalbu pats iš savo galvos.“ (Jono 7:17.)

Kitas būdas siekti liudijimo atrodo stebinant, lyginant jį su kitų rūšių pažinimo gavimo metodais. Įgyjame arba stipriname liudijimą jį išsakydami. kažkas netgi pasakė, jog kai kam lengviau įgyti liudijimą stovint ir jį išsakant, nei beklūpint ir jo maldaujant.

Asmeninis liudijimas yra būtinas mūsų tikėjimui. Todėl tai, ką privalome daryti, kad įgytume, sustiprintume bei išlaikytume liudijimą, yra gyvybiškai svarbu mūsų dvasiniam gyvenimui. Be viso, kas jau buvo pasakyta, mums dar reikia kas savaitę priimti sakramentą (žr. DS 59:9), kad turėtume

teisę į tuos brangius pažadus, kad Jo Dvasią visuomet bus su mumis (žr. DS 20:77). Žinoma, Dvasia yra mūsų liudijimų šaltinis.

IV.

Turintieji liudijimą apie sugražintą Evangeliją taip pat turi pareigą juo dalintis. Mormono Knygoje mokoma, jog turėtume „būti Dievo liudytojais visada ir visame, ir visur, kur [bebūtumėm]“ (Mozijo 18:9).

Vienas įspūdingiausių mokymų apie tai, kaip liudijimo dovana susijusi su pareiga juo dalintis, užrašytas 46-ame Doktrinos ir Sandorų skyriuje. Apibrėžiant skirtingas dvasines dovanas šiame apreiškime teigiama:

„Vieniems Šventąja Dvasia duodama žinoti, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus ir kad jis buvo nukryžiuotas už pasaulio nuodėmes.

Kitiems duodama tikėti jų žodžiais, kad jie taip pat turėtų amžinąjį gyvenimą, jei išliks ištikimi.“ (13–14 eil.; taip pat žr. Jono 20:29.)

Turintieji dovaną *žinoti* turi aiškiai pareigą liudyti, kad turintieji dovaną *tikėti jų žodžiais* taip pat turėtų amžinąjį gyvenimą.

Dar niekada anksčiau nebuvo didesnės būtinybės mums išpažinti savo tikėjimą, tiek privačiai, tiek ir viešai (žr. DS 60:2). Nors kai kas išpažįsta ateizmą, daugybė žmonių yra pasiruošę priimti papildomas tiesas apie Dievą. Šitiems nuoširdiems ieškotojams turime patvirtinti Dievo, Amžinojo Tėvo, egzistavimą, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus dieviškąją misiją ir Sugražinimo realumą. Privalome būti narsūs savo liudijimu apie Jėzų. Kiekvienas iš mūsų turime daug progų skelbti savo dvasinius įsitikinimus draugams ir kaimynams, bendradarbiams ir atsitiktiniams pažįstamiems. Turėtume pasinaudoti tomis progomis ir išreikšti meilę savo Gelbėtojui, paliudyti apie dieviškąją Jo misiją ir išsakyti savo pasiryžimą Jam tarnauti.² Mūsų vaikai taip pat turėtų dažnai girdėti mus liudijant. Dar turėtume stiprinti savo vaikus skatindami juos išreikšti save pagal augantį savo liudijimą, o ne tik pagal moksluose, sporte ar kitose mokyklos veiklose įgytą pripažinimą.

V.

Gyvename laiku, kada kai kas klaidingai nušviečia jų vadinamų *mormonų* tikėjimą ir netgi plūsta mus dėl jo. Kai susiduriame su tokiais iškraipymais, mūsų pareiga – kalbėti ir išaiškinti savo doktriną bei tai, ką tikime. Tai mes turėtume išdėstyti savo įsitikinimus, užuot leidę kitiems tarti paskutinį žodį juos iškraipant. Tam reikia liudijimo, kurį galima išsakyti privačiai savo pažįstamam arba viešai mažame ar dideliame susirinkime. Kai liudysime apie mums žinomas tiesas, turėtume ištikimai laikytis įspėjimo kalbėti „su švelnumu ir romumu“ (DS 38:41). Niekada neturėtume primesti savo valios, šaukti ar plūstis. Kaip mokė apaštalas Paulius, turime kalbėti tiesą su meile (žr. Efeziečiams 4:15). Bet kas gali nesutikti su mūsų asmeniniu liudijimu, bet niekas negali jo paneigti.

VI.

Baigdamas paminėsiu ryšį tarp paklusnumo ir žinojimo. Nariai, turintys liudijimą ir besielgiantys sulig juo pagal savo Bažnyčios vadovų nurodymus, kartais yra kaltinami aklu paklusnumu.

Žinoma, mes turime vadovus ir, be abejo, esame pavaldūs jų sprendimams bei nurodymams Bažnyčios veikloje ir atliekant reikalingas kunigystės apeigas. Bet kai kalbame apie Evangelijos

tiesos mokymąsi bei žinojimą – savo asmeninį liudijimą – kiekvienas turime tiesioginį ryšį su Dievu, savo Amžinuoju Tėvu, ir Jo Sūnumi Jėzumi Kristumi per galingą Šventosios Dvasios liudijimą. Štai to mūsų kritikai ir nesupranta. Juos glumina tai, kad galime būti vieningi, sekdami paskui savo vadovus, ir tuo pat metu nepriklausomai žinoti patys.

Galbūt šią žmonių nuostabą galima paaiškinti tuo, kad iš tiesų visi turime du skirtingus bendravimo su Dievu kanalus. Turime valdymo kanalą per savo pranašą bei kitus vadovus. Dėl šio kanalo, susijusio su doktrina, apeigomis ir įsakymais, ateina paklusnumas. Dar turime asmeninio liudijimo kanalą, tiesioginį su Dievu. Šis kanalas susijęs su Jo egzistavimu, mūsų ir Jo santykiais ir su Jo sugrąžintosios Evangelijos tiesa. Dėl šio kanalo ateina žinojimas. Abu šie kanalai vienas kitą stiprina. Žinojimas skatina paklusnumą (žr. Pakartoto Įstatymo 5:27; Mozės 5:11), o paklusnumas skatina žinojimą (žr. Jono 7:17; DS 93:1).

Visi mes elgiamės pagal žinojimą, tai yra paklustame jam. Ar moksle, ar religijoje mūsų paklusnumas nėra aklas, kai elgiamės pagal žinojimą, atitinkantį mūsų elgesio objektą. Mokslininkas gauna patikimą paliudijimą apie tam tikro eksperimento turinį ir sąlygas ir veikia pagal jį. Religijos klausimuose tikinčiojo žinojimo šaltinis yra dvasinis, tačiau principai tie patys. Kalbant apie pastarųjų dienų šventuosius, kai Šventoji Dvasia paliudija mūsų sieloms apie sugrąžintosios Evangelijos tiesą bei šiuolaikinio pranašo pašaukimą, mūsų pasirinkimas vadovautis tais mokymais nėra aklas paklusnumas.

Liudydami visada privalome vengti arogancijos ir išdidumo. Turime atminti Mormono Knygoje pasakytą priekaištą žmonėms, kurie taip didžiavosi Dievo jiems duotu didesniu turtu, kad engė savo artimą (žr. Jokūbo kn. 2:20). Jokūbas sakė, kad tai „bjauru tam, kuris sukūrė visą kūną“, kadangi „jo akyse viena esybė yra tokia pat vertinga kaip ir kita“ (JokK 2:21). Vėliau Alma įspėjo: „Nevertinkite vieno kūno labiau už kitą, arba niekas tenelaiko savęs viršesniu už kitą.“ (Mozijo 23:7.)

Užbaigsiu savo liudijimu. Aš žinau, jog turime Dangiškąjį Tėvą, kurio planas atveda mus į šią žemę ir pateikia mūsų amžinosios kelionės sąlygas ir paskirtį. Žinau, kad turime gelbėtoją Jėzų Kristų, kurio mokymai apibūdina tą planą ir kurio Apmokėjimas suteikia mums įsitikinimą dėl nemirtingumo ir galimybės pasiekti amžinąjį gyvenimą. Žinau, kad Tėvas ir Sūnus pasirodė pranašui Džozefui Smitui, kad sugrąžintų Evangelijos pilnatvę šiomis paskutiniuosiomis dienomis. Taip pat žinau, jog šiais laikais mus veda pranašas, prezidentas Tomas S. Monsonas, turintys raktus, įgaliojančius kunigystę turinčius vyrus atlikti apeigas, reikalingas mums eiti link amžinojo gyvenimo. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball, Salt Lake City: Bookcraft, 1982, p. 138.
2. Pavyzdžiui, žr. Jeanne Newman, “With the Sound of a Trump,” *Tambuli*, Aug.–Sept. 1985, p. 21–23.